

F. t. l. om ændr. af l. vedr. personlig skat til kommunen.

munal indkomstskat efter rateskalaens progressionsstrin, efter fradragsreglens ophævelse pålignes en kommuneskat af samme størrelsesorden som den bestående, skulle rateskalaens første progressionsstrin fastsættes til et beløb på henimod 200.000 kr., således at skalaindkomster under dette niveau alene beskattedes med rateskalaens bundprocent, medens progressionen for større indkomster i øvrigt måtte blive meget svag. Dette skyldes, at skattefradraget har haft størst betydning for de store indtægter, således at dette fradrags bortfald i sig selv medfører en relativ større kommunal beskatning af disse indkomster. Konsekvensen af skattefradragets bortfald ville således blive, at kun meget få skatteydere i forhold til nu ville blive progressionsbeskattet i Københavnsområdets kommuner, og at kommunernes provenu af denne beskatning ville blive yderst beskedent. Man har herefter fundet det naturligt i forbindelse med skattefradragsreglens bortfald at gennemføre den forenkling af de kommunale beskatningsregler, som opgivelse af rateskalasystemet indebærer.

Nærværende lovforslag indeholder endvidere visse bestemmelser, der af navnlig praktisk-administrative grunde tilsigter en ændring af reglerne for fordelingen mellem kommunerne af den kommunale andel af selskabsskatten.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Bemærkninger ad § 1.

Til nr. 1 og 2.

Ved indførelse af ensartede regler for beregningen af kommuneskat i alle landets kommuner kan bestemmelserne i kommuneskattelovens § 9 og § 9 a om skatteberegningen i henholdsvis Københavnsområdets kommuner og i landets øvrige kommuner

samles i en enkelt paragraf. Indholdet af reglerne for beskatningen uden for Københavnsområdet ændres ikke ved den foreslåede omformulering. Om baggrunden for forslaget henvises til de almindelige bemærkninger ovenfor.

Til nr. 3.

Ud fra ønsket om at undgå fordelingssager mellem kommunerne, når den samlede kommunale andel af selskabsskatten kun udgør et forholdsvis ringe beløb, er det fastsat, at beløb på under 300 kr. ikke skal fordeles, men udelt tilfalde hjemstedskommunen. Grænsen på de 300 kr. er fastlagt i 1960. Dels som en a jourføring og dels for yderligere at begrænse antallet af de tilfælde, i hvilke selskabsskatten skal fordeles mellem kommunerne, foreslås grænsen sat op til 1.000 kr., hvilket næppe i mærkbart omfang vil medføre en provenumæssig forskydning mellem kommunerne.

Til nr. 4.

Af den efter reglerne i selskabsskatteloven udredede indkomstskat tilfalder $\frac{3}{20}$ den eller de kommuner, hvori selskabet har drevet virksomhed. Ved fordelingen af andelen mellem flere kommuner anvendes i almindelighed den såkaldte lønningsregel, d. v. s. at andelen fordeles efter det forhold, hvori vedkommende selskabs lønudgifter falder i de enkelte kommuner. Ingen lønning må dog herved medtages med et større beløb end 20.000 kr. Dette maksimumsbeløb, der er fastsat i 1960, foreslås med virkning fra og med skatteåret 1968-69 forhøjet til 30.000 kr. Den nugældende grænse er — bl. a. under hensyn til den stedfundne lønstigning — næppe helt passende, når henses til, at formålet med en overgrænse alene er at forhindre de større funktionærlønninger i at give en skæv fordeling mellem kommunerne.